

Fragment uit: *Het Jungle boek*, Daan Remmerts de Vries, geïllustreerd door Mark Janssen, © 2020, Volt. Alle rechten voorbehouden. Dit fragment mag uitsluitend gebruikt worden voor educatieve doeleinden in de klas en mag niet verder worden verspreid. Voor iedere andere verveelvoudiging en/of openbaarmaking door middel van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook, dient vooraf schriftelijke toestemming te worden verkregen van Volt. Tekst- en datamining niet toegestaan.

Weer verstreken enkele maanden. Maar tijdens een middag dat Mowgli soezend naast Baghera lag, bij de rivier, begon de zwarte panter er opnieuw over.

‘Ventje, ik had vandaag een idee.’

‘Goh,’ zei Mowgli geeuwend. ‘Dát komt niet vaak voor.’

‘Toch is het zo,’ zei de panter. ‘Ik ben ongerust... Akela is steeds moeier en zwakker aan het worden. Er komt een dag dat hij geen grote prooi meer kan neerhalen. Die dag komt zelfs heel gauw. Misschien gebeurt het zelfs vandaag nog... Weet je wat de wolven dan zullen doen?’

Mowgli knikte. ‘Ze zullen hem doden,’ zei hij zacht.

‘Ja,’ zei Baghera. ‘Dat is de wet van de wolven. Als de leider niet langer sterk genoeg is, wordt hij eh... verwijderd. Een harde wet...’

Ze luisterden even naar het gemurmel van de kabbelende golfjes.

‘En jij,’ vervolgde Baghera, ‘jij bent eigenlijk geen ventje meer, ventje. Eigenlijk ben je haast een man. Een mensenman.’

‘Ik ben een wolf,’ zei Mowgli. ‘Ik ken de wetten van het bos. En ik jaag met de wolven. Ik hoor bij ze.’

Baghera schudde zijn kop. ‘Je jaagt met je broers en zussen. Maar veel wolven zijn het zo langzamerhand eens met Shere Khan. Die vinden dat je een mens bent. En dat je hier dus niet hoort.’

‘Ik heb bij álle wolven intussen wel een stekel uit hun poot getrokken! Ik heb hun prooien naar ze toe gedreven, ik heb met ze gegeten. Ik heb ze altijd geholpen!’

‘En Akela heeft jou geholpen, kereltje. Hij heeft je steeds weer verdedigd. Maar meerdere wolven hebben zich van hem afgekeerd. Als ze Akela doden, dan... dan zullen ze dat ook met jou willen doen.’

‘Waarom?’ vroeg Mowgli boos.

‘Kijk mij eens aan,’ zei Baghera.

Mowgli keek hem strak in zijn ogen. Al na een halve minuut draaide de panter zijn hoofd weg.

‘Daarom dus,’ zei hij. ‘Zelfs ik kan je blik niet verdragen, terwijl ik van je hou. Veel anderen hebben hierom een hekel aan je. Zeker als je straks nog wat forser bent... Nee, wacht nou nog even. Voel eens onder mijn kaak.’

Mowgli strekte zijn hand uit en streek de panter onder zijn kin. En daar bleek een klein, kaal plekje te zitten dat hij nog nooit eerder had opgemerkt.

‘Er is niemand in het bos die dit weet,’ zei Baghera. ‘Maar ik heb dus een merkteken. Van een halsband.’

‘Een wat?’

‘Een nare, stugge band om mijn nek,’ zei Baghera. ‘Ooit heb ik in een kooi gezeten. Bij de mensen. Die kooi was klein en afschuwelijk. Ik was daarin opgesloten, ik kreeg iedere dag voedsel, maar ik was een gevangene. En zij deden dus die band om me heen... Na een tijdje wist ik te ontsnappen. Ik heb het slot kapot kunnen slaan en ik ben weggerend. En die band heb ik van mijn nek kunnen wringen. Maar die afgeschuurde plek is gebleven.’

‘Waarom vertel je me dit?’

‘Omdat ik maar wil zeggen dat ik de mensen ken. Ze zijn wankel en hulpeloos, zou je zeggen. Maar intussen doen ze afgrijselijke dingen! Ze maken vallen met stekende stokken. Ze sluiten dieren op. Niemand in het bos begrijpt waarom ze dit doen. Niemand snapt hoe ze het *kunnen*! Maar alle dieren zijn er bang voor. Zoals in dat verhaal dat Hathi heeft verteld tijdens de grote droogte. De dieren zijn, kortom, doodsbenuwd voor de mensen; en dús hebben ze een hekel aan ze...’

Weer staarden ze zonder iets te zeggen voor zich uit. Een cobra kronkelde traag door het water. En in de verte huilde eventjes een wolf.

‘Goed. Ik had dus een idee,’ zei Baghera. ‘Iets wat je moet gaan doen om jezelf te beschermen.’

‘Wat dan?’ vroeg Mowgli.

‘Je moet naar het mensendorp gaan in het grote dal. En daar moet je de rode bloem gaan halen.’

Hiermee bedoelde Baghera het vuur; het vuur dat de mensen hadden getemd.

‘Die groeit in de schemering voor hun hutten,’ zei Mowgli dromerig. ‘Ik heb het een paar keer gezien.’

‘Ga dat halen en neem het mee het bos in,’ zei Baghera. ‘De tijger is nergens angstiger voor, begrijp je? Als jij dat hebt, zul je je daarmee kunnen verdedigen.’

Mowgli dacht even na. Toen stond hij op. ‘Baghera?’

‘Ja?’

‘Je bent een scherpzinnige kat.’

‘Vind je?’

Mowgli knikte. ‘Ik ga dat doen!’

En ineens holde hij weg.

Baghera keek hem tevreden na. ‘Wacht maar eens, Shere Khan,’ zei hij binnensmonds. ‘Je gaat wat meemaken...’

Op lichte voeten vloog Mowgli door het woud en hij bleef hollen tot hij, in de schemering, de akkers van de mensen had bereikt.

Terwijl de nachtlucht zich uitvouwde boven zijn hoofd sloop hij naar de rand van het dorp. Bij een van de buitenste hutten gluurde hij door een venster naar binnen. En daar, in die benauwde ruimte, zag hij de flakkerende rode bloem. Een vrouw legde er zo nu en dan takken of spaanders op. En dat scheen de rode bloem wel te bevallen, die bloeide dan plotseling op, en bewoog zich vretend en een helder licht uitstralend rondom het verse voedsel.

Uiteindelijk ging de vrouw slapen. Mowgli zag de vlammen weer krimpen en daarna lagen er in de haard nog enkel gloeiende brokken.

Urenlang, soms even wegdommelend, bleef Mowgli wachten. Maar in de vroege ochtend, terwijl de mistflarden alweer over de velden

zweefden, zag hij in de hut een jongetje opstaan. Het jongetje pakte een met klei besmeerde mand en vulde die met de smeulende stukken houtskool. Ook hij legde er een paar stukjes hout bovenop en daarna blies hij erin. En weer kronkelden de vlammen omhoog.

Mooi, dacht Mowgli. Zo gaat dat dus! Je doet de rode bloem in een soort van vogelnest. En daarna voed je het met dood hout en je moedigt het aan door eroverheen te blazen. Dat kan ik ook...

Het jongetje liep met de volle mand naar buiten en daar, direct bij de ingang, ontmoette hij Mowgli. Meteen bleef het jongetje staan, zijn mond viel open.

Mowgli nam de mand rustig uit zijn handen en draaide zich om. Hij liep weg door de nevel.

Eenvoudiger kon het niet! In draf ging hij terug naar het bos. Daar verzorgde hij de rode bloem, zoals hij het jongetje had zien doen. En vervolgens trok hij dieper het woud in met zijn walmende last.

Voor hem verscheen een schaduw; een zwarte schim met oplichtende ogen stond hem op te wachten.

Baghera's vacht glinsterde van de dauwdruppels. 'Akela heeft zijn prooi gemist,' zei hij, terwijl Mowgli dichterbij kwam.

Mowgli verstijfde. 'Wat? Wat is er gebeurd?'

'Ze hebben een sambarhert zijn richting opgejaagd. Een grote bok. De jonge wolven hebben Akela uitgedaagd, hij heeft dat hert besprongen. Maar het heeft hem afgeworpen, en is ontkomen...'

'En... hebben ze Akela toen vermoord?!'

'Ze hadden hem eigenlijk al willen doden,' zei Baghera. 'Maar de tijger heeft bedacht dat ze jou erbij wilden hebben, omdat... Ho! Hé! Wat heb je daar...?!' De panter leek ineens een beetje angstig.

'Ik heb hier wat ik zou gaan halen,' zei Mowgli.

'Wauw! Dat is dus gelukt... Oef... Eh... Hou dat... dat ding uit mijn buurt, ja? Dit is geen grapje!'

Mowgli grinnikte kort. 'Dus Akela leeft nog?'

'Nog wel. Maar vanavond komen de wolven bijeen op de stampiek. En Shere Khan en zijn maatje de jakhals zullen er ook wel zijn.'

'En wij,' zei Mowgli vastberaden. 'Wij zullen er ook zijn. Jij en ik. Met de rode bloem.'

'Iets verder weg graag...' mompelde Baghera, bezorgd kijkend naar de rokende mand. 'Ik word daar zenuwachtig van.'

De verdere dag zat Mowgli gehurkt onder een boom. Telkens als dit nodig was legde hij droge stukjes hout in de hitte van de kolengloed. En fronsend keek hij voor zich uit, nadenkend over wat rechtvaardig was. Hij wist dat hij iets groots ging ondernemen. En steeds sterker overviel hem het gevoel dat hij met de rode bloem iets zou veranderen, dat dit gevolgen zou gaan hebben; niet alleen voor de tijger en de wolven. Maar ook voor hemzelf. Ja, Baghera had het goed gezien: dit was om zenuwachtig van te worden...